

PANUN pakinoita

"Pienten Sydänten" voittokulku jatkuu . . .

Soitti tässä erään viikon lopulla vanha viipurilainen tati Helsingistä Ouluun ja kysyi perheistä, että tuleeko se Panu Pienten Sydänten mukana Helsinkiin. Se nyt oli kovin imartelevaa puumerkkiä kohtaan, sillä minuilla kun ei ole kunniaa omata osaa eikä arpa tähän oululais-triumfiin, mutta kerron tämän siinä mielessä, että soitto kuvaa lapsioopperamme saavuttamaa suosiota Helsingissä. Tämä viipurilainen tätiystävä on asunut evakkona vain vuoden tai pari Oulussa, mutta siitä lähtien on hän kaivannut Pohjolan kesäyön valoa ja tuntenut muutenkin kummallista lukkarinrakkautta pohjanperiiä kohtaan. Ja nyt lämä "Pienet Sydämet."

Sattui nyt kuitenkin niin kummas-ti, että minä jouduin kuin jouduinkin samaan junaan tämän mainetta saavuttaneen satapäisen lapsijoukkomme, »läheittäsjoukkomme» kanssa. Vanha oululainen tunti oikein sydämensä loitsevan taas sinä päivänä, kun pitkä pikajuna puhalsi Oulun asemalta etelää kohti ja minäkin sain olla samassa kyydissä. Oli taas vähän niinkuin juhlantun-tua kaikessa. Niinkuin silloin toista vuotta sitten, jolloin minä ihan var-teen sovitin matkani tämän valoitajajoukon mukaan. Niinpä taas oli samaa tunnelmaa tässäkin junassa ja monen ei-pohjalaisen kanssa matkan alkuvaiheessa kes-kusteltiin siitä, kuinka erinomaisen positiivista mainosta kotikaupungil-leen tällainen on.

Muutamalla välilasemalla sitten puhuttelin pieniä niinkuin isojakin sydämiä ja hauska oli kaikilla, mut-ta isoilla hieman niinkuin mieli jän-nityksissä - pienet eivät kai siitä sentään matkan aikana kärsineet! Sikäli kuului kuitenkin hyvää, että arvelivat lippujen menevän hyvin kaupaksi. Helsingissä sitten taas tavattiin ja kaikki pohjalaisentyiset ystävät ja tuttavat kyselivät, että mitäs sinne Ouluun kuuluu — aivan oikein, niin, he Pienet Sydämet, mutta kun minä en enää saanutkaan sinne lippuja. Nimimerkki kuitenkin oli saanut, eihän siinä mikään aut-tanut, niin että uusintaensimmäin oven auetessa maanantaina klo 19 lähes-tyessä, minä taas olin Suomen Kan-sallisteatterin aulassa. Tuntui taas mukavasti sydänelässä, kun kansalli-sen päänäyttämömme fasaadissa ta-vasin suurin valkoisin kirjaimin, et-tä P i e n e t S y d ä m e t. Tajuatte-ko, hyvät ystävät, mitä se sentään on tasavallan pääkaupungissa! Ja ih-misiä tungeksi niin mahdottomasti, puolet niistä pikkuväkeä. Kuhisi kuin muurahaispesässä ja katsomo ikäänkuin läinhti levottoman jän-nityksen ja odotuksen vallassa.

Minä nyt istuin odottamassa tä-män esiripuri aukeamista jo neljättä kertaa, joten istuskein aika rauhal-lisesti ja katseilin ympärilleni ja ylös parville, että on tuttuja. Vaan eihän niitä nyt montakaan, kun taisivat monet oululaiset ystävät rynnistää

jo vuosi, toista sitten. Taikka olivat lapsiperheet varanneet seuraavan päivän päivänäytäntöön. Kerrottiin samoin, että hyvin oli käynyt kau-paksi, melkeinpä, ettei kolme näytös-tä etukäteen loppuunmyyty. Ja hy-vässä lykyssä vielä neljännenkin antavat. Siis tunsin mieleni rauhalli-seksi, vaikka hartaana valmistauduin viettämään pienen kohottavan het-ken. Mutta annahan olla, kun sitten väliverho aukesi ja eteenme levit-täytyi taas tuttu prologikohtaus, jossa keinuineen kruunuineen, kuk-kineen soittoineen esittäytyivät mel-kein kaikki tai ainakin kaikki oleel-lisimmat tekijät. Voi hyvät ihmiset, ei kai kukaan nähnyt, että pyyhin puhtaalla paperinenälinalla poskia-ni, mutta se on nyt kerta kaikkiaan sellaista. Kävi kuin kohahdus katso-mossa!

En nyt kuitenkaan aio selostaa ta-pahtumaa tarkemmin, onhan siitä julkaistu ensi-itä ja toisilta ja vä-hän muutkin selostukset, mutta sen tämäkin Helsingin-retki ansaitsee, että saavutus viedään tämänkin leh-den »päiväkirjaan», historiakirjaan tavallaan. Oli jotain pientä uuttakin, mutta pääasiassa oli kysymys sa-masta näytelmästä kuin vuosi sit-tenkin ja jokseenkin samoista näyt-telijöistäkin ja Paavo Sarkkama sai taas kerran illan lopuksi iloita täy-dellisestä läpimeno- ja yleisömenes-tyksestä. Väliajoilla läpytettiin mah-dottomasti ja välilläkin läpytettiin jo lopuksi taputettiin ja polettiin jal-kaa, niin niin ettei kukaan ensin ol-ut tietääkseenkään koko poislähdös-tä ja verho vedettiin auki ja kiinni ja taas ja taas ja lapset aloittivat aina joustavasti uudeleen saman lullurefrengein. Kyllä ne olivat hert-taisia ja kyllä oli kaikki kaunista katsella ja mieli tuli näiden pienten näyttelijäin itsensäkin takia ihan pit-käksi ajaksi iloiseksi. Kiitos teille Oulun lapset johtajinne!

Tiistaiaamu. lehdistöistä jo muu-tama käsitteli tätä tapausta, vaikka se nyt olikin uusinta ja niin US kuin HS hyvin myönteisesti totesivat ta-pahtuman ja antoivat paljon tunnus-tusta sekä tekijälle että lapsille, esittäen tietysti joitakin toivomuk-siakin, mutta iloksemme ei mitään varauksia. Tämä laulunäytelmähän valioittaa juuri ennen kaikkea koko-naisuutena tunnelmallaan. Niinhän HS:n edustaja totesikin, että vaikka hän varauksella suhtautui asiaan mennessään — »Vielä lämpiön ovel-le asti teatteriin menijää epäilytti saman ohjelman esittäminen... mut-ta ei sitten enää — näytelmä tem-pasi mukaansa ja niinpä hän toteaa-kin lasten hyvin ansainneen sen valtavan suosionosoitusten myrs-kyn, joka heidän osakseen tuli.

Olkaamme oululaiset iloisia ja so-pii tästä iloita muidenkin pohjois-pohjalaisten. Näinä vuosina on taas jotain vanhassa Oulussa tapahtunut, jotain henkisesti positiivista, kun tällainen yleensä on ollut mahdol-lista.